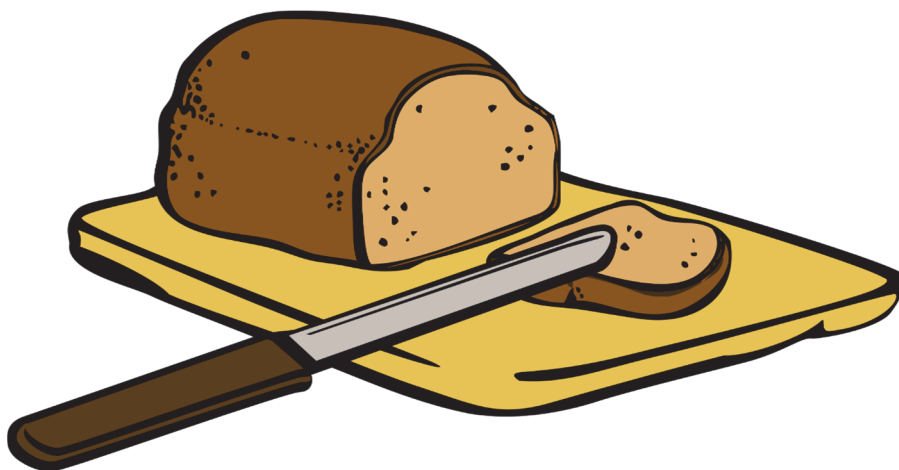

Vyprodaný chléb

*V bázni Páně je silná důvěra,
a Jeho děti mají útočiště.*

Přísloví 14,26

Vlasta Kuchyňková, mladá žena, která byla zaměstnaná jako žehlička prádla, právě roznesla vyžehlené prádlo. Byla sobota večer, avšak ona si ještě nemohla užívat volna. Musela ještě něco obstarat pro svou malou domácnost. Musela koupit chléb, měla také ještě jeden lístek na máslo, na který si je může koupit. Může si tedy zase jednou dopřát zítra k snídani a k večeři chléb s máslem. Tak tomu nebylo každý den, ba ani každou neděli, od té doby, co byla válka.

Spěšně se vydala na cestu, dřív než se úplně setmí. Nejdřív šla kolem mlékárny, kde vyndala pečlivě zabalený lístek a za něj dostala osminku másla. Na rohu ulice bylo pekařství. Když tam vešla, bělovlasá žena za pultem se na ni podívala a místo pozdravu řekla:

„Běda, slečno Kuchyňková. Jdete moc pozdě!“

„Jak to, že jdu moc pozdě? Proč?“

„Chcete přece ještě chléb?“

„Samozřejmě, malý, prosím, jako vždycky!“

„Ale já vám ho při nejlepší vůli už nemohu dát, podívejte se, všechno je vyprodáno.“

Teprve teď se Vlasta podívala na polici, kde měli chléb. A opravdu, byla prázdná, tak prázdná, jak to ještě nikdy neviděla.

„Ale to přece není vůbec možné, že už nemáte chléb,“ zavrtěla hlavou. „Pokud si vzpomínám, ještě nikdy se to nestalo.“

„Dnes se děje mnoho věcí, které se nikdy předtím nestaly,“ usmála se pekařka. „Slyšela jste přece, že nyní bude i chléb na přiděl?“

„Samozřejmě to vím,“ odvětila Vlasta, „ale má to být přece až příští týden.“

„Ano, ale lidé zuřivě nakupují chléb, jako kdyby pekařství měla zůstat zavřená týden nebo dva. Všechno je vyprodané do posledního kousku. Nemyslela jsem na to, jinak bych vám jeden

dala stranou. Obyčejně si v sobotu večer jeden kupujete, ale také ne vždycky."

„To záleží na tom, zda jsem zrovna v krejčovské dílně nebo zda pracuji doma. Ale nutně musím sehnat chléb. Musím si pospíšet, abych ještě někde nějaký koupila."

„To ještě je možné; nikde není psáno, že jsou všude tak bez chleba jako my tady," žertovala pekařka a vyprovázela svou zákaznici ke dveřím a loučila se s ní.

Vlasta spěchala do blízké ulice, kde se nalézalo další pekařství. Když tam došla, na chvíli se zastavila před výlohou a podívala se dovnitř. Police na chléb byla prázdná zrovna tak, jako v prvním pekařství! Přesto vešla dovnitř a hned ode dveří se zeptala: „Mohu ještě dostat malý chléb?"

„Ani malý, ani velký, už po poledni nebyl žádný."

Vlasta opět stála na ulici a přemýšlela, co dál. Asi deset minut odtud směrem do středu města bylo ještě jedno pekařství. Ale začínala mít strach, protože hodinové ručičky se stále více blížily sedmé hodině, kdy se zavíraly obchody. Když došla k třetímu pekařství, viděla ve výkladní skříni bílý papír se třemi slovy: „CHLÉB UŽ NENÍ."

Vlasta neztrácela čas tím, že by vešla do obchodu a ptala se, oznámení bylo dost jasné. Rychle běžela dál, aby udělala ještě jeden pokus v obchodě u nádraží. Ale ještě nedoběhla k nádraží a už z věže blízkého kostela odbíjelo sedm hodin večer. Tím byly zmařeny všechny její naděje, že v neděli ráno bude mít chléb. Musela se chvíli opřít o zeď nějakého domu; teprve teď cítila, jak je unavená a hladová a jak ji bolí nohy. Celý den stála u žehlicího prkna a teď ta neúspěšná honička za chlebem. Do očí se jí vedraly slzy.

„Podívejme, ty jsi ještě venku, Vlasto? Co tu děláš v sobotu večer u nádraží?"

Vlasta se pořádně lekla; byla tak ponořená do svých myšlenek, že si vůbec nevšimla kolemjdoucích. Pak ale řekla s potěšením: „Dobrý večer, Mílo! Jak to je pěkné, že se zase jednou potkáváme!“

Obě se znaly už dlouho. Před pár lety spolu chodily do školy. Vlasta teď byla zaměstnaná v jednom krejčovství jako žehlička. Míla Hejná pracovala v kanceláři. Před několika týdny se provdala za řidiče tramvaje a teď se jmenovala paní Kopecká. Míla vždycky trochu litovala skromnou Vlastu Kuchyňkovou.

Teď se ještě jednou zeptala:

„Co vlastně děláš tady u nádraží? Chceš někam jet? Sice tak nevypadáš s nákupním košíčkem na ruce...“

„Ne, já opravdu nechci nikam jet,“ odvětila Vlasta, „chtěla jsem jen rychle něco koupit, a tak jsem se dostala nakonec až sem, když jsem sháněla chléb.“

„Ach, tak kvůli chlebu jsi tak pozdě venku! Sehnala jsi ještě nějaký?“

Vlasta smutně zavrtěla hlavou a ukázala Míle košík, ve kterém bylo jen máslo.

„Tak jsi dnes asi pozdě vstala,“ pokračovala paní Kopecká, „já jsem nakoupila hned časně ráno vše, co jsem potřebovala.“

Vlasta odpověděla unaveně: „Celý den jsem se nehnula od žehlení; nenapadlo mě, že kvečeru neseženu chléb jen proto, že bude od příštího týdne na lístky.“

„To mně je líto,“ řekla paní Kopecká s politováním, „ráda bych ti přenechala kousek našeho chleba, ale budeme mít návštěvu. Přijede nejstarší syn mé kamarádky z venkova, Jeník. Právě mu jdu naproti. Tento týden mu bylo deset let, a tak jsem ho pozvala na neděli k nám. Je to poprvé, co jsem ho mohla pozvat, protože už mám vlastní domov. A takový hoch má chuť k jídlu, to víš. Proto ti nemohu pomoci.“

„Ne, ne,“ bránila se Vlasta, „proto jsem to neříkala. Nechtěla jsem tě žádat o váš chléb. Dobře chápu...“

„Já vím, že ses nechtěla doprošovat. Umíš se spíš modlit, než se o něco doprošovat. Určitě ses dnes ráno modlila: Chléb náš vezdejší dej nám dnes. - A přece jsi žádný nedostala...“ usmála se Míla.

„Dnes jsem měla svůj chléb a byla jsem nasycena,“ odpověděla Vlasta klidně, „a zítra se zase budu modlit za svůj denní chléb a určitě budu opět nasycena.“

„Chudáčku,“ pousmála se její bývalá spolužačka. „Tak pilně se modlíš. Tvůj Bůh by ti mohl dát aspoň malý chléb.“

„Neposmívej se, Mílo,“ prosila ji Vlasta, „klidně se mohu jeden den vzdát chleba, i když to pro mě, čestně řečeno, není lehké. Ale pokud to bude vůle mého nebeského Otce, abych zítra jedla chléb, tu mně ten chléb ještě pošle!“

„Dnes večer, kdy už jsou všechna pekařství zavřená, nebo zítra, kdy se nedá vůbec nic koupit?“

„Ne, pekařství jsou pro mě zavřená,“ byla klidná odpověď Vlasty, „ale můj nebeský Otec nepotřebuje žádná pekařství, když chce dát Svému dítěti chléb.“

„Vlasto, ty jsi znamenité děvče!“ smála se Míla Kopecká, „jak si to vlastně představuješ?“

„Nemusím si to nijak představovat nebo vysvětlovat. Určitě si vzpomínáš na školu, když jsme probírali příběh z Bible, kde Bůh posílal Eliášovi chléb prostřednictvím krkavců.“

„Jistě, jistě. Ale ten příběh je už moc starý! Myslím, že už nebudeš čekat na ony krkavce, ti už jsou dávno mrtví.“

„Ano, ti krkavci už určitě nežijí. Ale můj věrný Bůh není mrtev, On žije a stará se o mne.“

Vyměnily si ještě pár slov a pak se rozloučily.

Vlasta šla pomalu domů. Ale přestože nesla téměř prázdný

košík, v jejím srdci byla určitá tichost, útěcha a radost z rozhovoru se spolužačkou, které musela říci o věrnosti svého nebeského Otce.

Paní Kopecká mezitím spěchala rychlými kroky k nádraží. Přišla právě včas. Vlak už zastavil a cestující vystupovali. Paní Kopecká se rozhlížela, zda uvidí svého malého hosta. Tu se vynořil za skupinou starších pánů malý hoch z venkova s velkým batohem na zádech.

„Jeníku!“ zavolala paní Kopecká a on k ní přiběhl celý rozzářený.

„Teď pojedeme tramvají,“ řekla teta, když stáli před nádražím. „Sice to nemáme daleko domů, ale jízda tě určitě bude bavit, a k tomu máš na zádech takový těžký batoh.“

Zatímco trochu čekali na tramvaj, vyřizoval Jeník pozdravy z domova, od tatínka a maminky, od dědečka a od Lenky a Aleška.

„Všichni jsou zdraví,“ řekl s důrazem. A po krátkém přemýšlení dodal: „Jak mám vlastně říkat tvému muži, vždyť ho vůbec neznám, musím mu říkat ‚pane Kopecký?‘“

„Ani za nic. Hned mu říkej ‚strýčku‘ a ‚ty‘,“ smála se teta Míla.

„Jé, to je pěkné! Úplně nový strýček, kterého jsem ještě nikdy neviděl. Je teď doma?“

„Ne, ještě ne. Má volno až od půl deváté. Pokud ještě nejsi moc unavený a chceš tak dlouho zůstat vzhůru...“

Vtom přijela tramvaj. Oba nastoupili a jeli osvětlenými ulicemi města - škoda, že jízda netrvala déle. Až moc brzy řekla teta Jeníkovi: „Příští zastávku musíme vystupovat.“

Ale když potom došli do bytu a hoch sundal v útulné, malé kuchyňce svůj těžký batoh, byl přece rád.

„Proč sis zapakoval na cestu tak těžký batoh?“ divila se teta, když mu ho pomáhala postavit na židli.

„Hned uvidíš, co v něm je,“ slíbil Jeník a začal batoh otvírat. „Podívej, tyhle jsou nejpěknější, jaké jsme měli,“ a vyndával na stůl krásná červená jablka.

„No ne, to je úplně jablkové požehnání!“ zvolala radostně teta. „Není divu, že to bylo tak těžké. Je jich tolik a tak nádherně velká!“

Ale hoch se jen šelmovsky zasmál a řekl: „Počkej, největší teprve přijde!“

A teď položil na stůl poslední jablko. Ale batoh ještě nebyl prázdný. To poslední, co Jeník vyndával, nemohlo být jablko, bylo to příliš velké a příliš těžké; paní Kopecká mu musela pomoci a spojenými silami vyndali jakýsi předmět, zabalený do bílé utěrky.

„Tetičko, hádej, co to je,“ ale nemohl se dočkat, kdy to uhodne. Dřív než teta otevřela ústa, nadzvedl cíp utěrky. A co se pod ní objevilo? Nádherný selský chléb!

„Co vás to napadlo!“ zvolala paní Kopecká a údivem i radostí spráskla ruce.

„Vid', žes to nečekala?“ rozzářil se Jeník. „Víš, maminka řekla: Když tě teta Míla pozvala, nevěděla, že chléb bude na příděl. A

kdoví, možná ve městě už teď nemají dost chleba. Jeden jim vezmeš s sebou, aby nepřišli do rozpaků. Máš radost, tetičko?"

„Ano, mám velkou radost,“ odpověděla. „Do rozpaků bychom sice nepřišli, chléb jsem koupila.“ A otevřela kuchyňskou skříňku. „Podívej, Jeníku, mám tu ještě celý kilový chléb a pak tu je ještě víc než půlka načatého. Dostal bys dost. Ale mám radost, že zase jednou budeme moci jíst selský chléb.“

„A já se zase těším na městský chléb! Vid', tetičko, že mně dáš z toho kilového?"

Když teta přikývla, řekl hoch živě: „Tolik chleba určitě nemají všichni lidé ve městě. Nebo mají? Co myslíš?"

„Ne, určitě ne.“

„Vid', že možná jsou chudí lidé, kteří teď nemají žádný chléb?"

„Rozhodně takoví jsou,“ řekla teta a najednou ztichla a velmi se zamyslela. Jeník se na ni udiveně podíval. Zdálo se, že přemýšlí o něčem konkrétním. Netrvalo to však vůbec dlouho a byla zase veselá a najednou se ho zeptala.

„Ty, Jeníku, máš velký hlad?"

„Já, hlad? Ne, opravdu ne. Doma jsem se už navečeřel. Měl jsem brambory na loupačku a k tomu velký hrníček mléka.“

„Tak můžeš počkat s druhou večeří, až se vrátí strýček?"

„Samozřejmě, tak to uděláme. Pak budu moci také zůstat dlouho vzhůru!"

„Tak bychom mohli my dva ještě něco vyřídit,“ navrhla teta. „Nebo jsi moc unavený?"

„Co si myslíš! Ted' bez batohu bych mohl utíkat přes celé město,“ chlubil se Jeník. „Ale s tebou, sám ani ne.“

„Dobře. Rychle něco zapakuji a po cestě ti o tom něco povím.“

Paní Kopecká vzala ze zásuvky velký nůž na chléb a ukrojila jím kus selského chleba. Zabalila ho do bílého hedvábného papíru. Pak sundala z vrchní police prázdnou krabici od bot a položila dovnitř

zabalený chléb.

Ale zbylo tam ještě dost místa; krabice nebyla po délce vyplněná. „Ten prostor vycpeme papírem,“ řekla a zmačkala zbylý hedvábný papír a vložila ho do krabice. Ale najednou přerušila tuto práci. „Ne, napadlo mně něco lepšího.“ Šla ke kuchyňské skříňce, kde měla zavařeniny, posouvala sem tam několik sklenic a nakonec vyndala malou sklenici zavařeniny. Postavila ji opatrně do krabice, přidala k ní ještě dvě nádherná jablka a prostor byl vyplněn. Rychle dala na krabici víko a převázala vše provázkem, pak vzala tužku a napsala velkými písmeny: Víko. Nepřeklápět!

„Tak. Ted' pojď, Jeníku! Chci ti říci, kam jdeme a co máš dělat.“ A jak tak spolu šli ulicemi, vyprávěla mu o své bývalé spolužačce, která si dnes pro samou práci nestihla včas koupit chléb a večer marně běhala od jednoho pekařství k druhému. A která přesto tvrdila, že Bůh jí může dát chléb, když to bude chtít, že poslal Eliášovi chléb prostřednictvím krkavců.

„Ano, znám ten příběh, probírali jsme ho v nedělní škole,“ přerušil ji Jeník.

„Jen považ, je to taková zbožná, věrná žena a věří, že jí Bůh pomůže, i když to vůbec není pravděpodobné.“

„A ted' jí ty doneseš chléb?“ ptal se Jeník živě.

„Ano, to znamená, že jí ho nepřinesu já, ale ty. Vždyť ona tě nezná a nemusí vědět, od koho to je.“

„Jasně. Takhle to uděláme. Ale co když se mě zeptá, od koho to je?“

„Tak jí jednoduše neodpovíš a utečeš odtamtud. Dávej dobrý pozor, ted' už je vidět její dům. Táhleten malý, starý, vedle garáže. Vidíš světlo v prvním poschodí? Tam bydlí, to je její kuchyň. Takže půjdeš po schodech nahoru. Na dveřích bytu je štítek s jejím jménem. Jmenuje se Vlasta Kuchyňková. Zazvoníš tam, a když ti otevře, řekneš, že jí máš něco předat, ale v žádném

případě neprozradíš, od koho to je. Počkám tady, na druhé straně ulice. Tak jdi!"

Jan vzal krabici a zmizel ve vchodových dveřích.

Vlasta Kuchyňková stála ve své malé kuchyni a vařila si mléčnou polévku. Vařila dvojitou porci, aby jí zbylo ještě na nedělní ráno. Tu někdo zazvonil. Udiveně se podívala na hodiny. Je osm hodin pryč, kdo by mohl přijít tak pozdě? Že by jí někdo ještě nesl práci? Vyšla ven a odemkla. Před ní stál malý chlapec, nebyl to nikdo ze sousedství, ale cizí hoch. V rukou nesl krabici od bot. S potutelným úsměvem řekl:

„Dobrý večer, slečno Kuchyňková, mám vám tady něco předat.“ S tím jí chtěl předat krabici. Ale Vlasta řekla: „To jsi na špatné adrese, chlapče. Já jsem si neobjednala žádné boty.“

V chlapcově pihatém obličejí se udělaly dva důlky, když důležitě vysvětloval: „V krabici od bot může být také něco jiného než boty.“

„Ale já jsem si neobjednala ani nic jiného,“ tvrdila žehlička.

„Nemusí to být vůbec nic objednaného, prostě to mám tady odevzdat.“

„Ale kdo jsi a kdo tě poslal?“

„To je úplně jedno, kdo jsem. Vezměte si tu krabici, patří vám.“

Tu Vlasta konečně vzala krabici, zkoumavě ji potěžkala a znovu zavrtěla hlavou. „Ale víš úplně jistě, že jsi na správné adrese?“

„Úplně jistě! A vaše jméno je napsané tady na štítku na dveřích.“

„Ale kdopak tě poslal?“

„Teď musím jít. Dobrou noc. A pěknou neděli!“

Hoch utíkal po schodech dolů. Vlasta se za ním dívala. Teprve když se za ním zavřely domovní dveře, donesla do kuchyně svůj balík. -

Paní Kopecká šla do kuchyně hned poté, co dorazili domů, aby

připravila večeři. Její manžel tu může být už každou chvíli. Jeník byl vedle ní a jeho malá ústa se ne a nemohla zastavit. „Jestlipak to už rozbalila? - Co teď právě dělá? - Jestlipak tuší, od koho to je?“ Ani za chvíli, když už jedl se strýčkem večeři, nezapomněl na příhodu s balíkem. A když o tom teta Míla vyprávěla strýčkovi, znovu prožíval celou tu událost. -

Vlasta Kuchyňková dlouhou dobu zamyšleně držela balík v ruce. „Víko. Nepřeklápět!“ bylo napsáno na balíku. Tím nápisem byla celá věc ještě tajuplnější! Po určitém váhání rozvázala uzel provázku a sundala víko. Bílý hedvábný papír sice ještě zahaloval obsah krabice, ale z krabice se už linula líbezná vůně. Odstranila hedvábný papír. „Chléb! - Dobrotivý nebeský Otče, Ty jsi mě poslal chléb!“

Ano, ležel tam veliký kus chleba. Vedle něho stála dobře převázaná sklenice a na nálepce bylo napsáno: „Rybízová zavařenina 1941“. Chléb a marmeláda! A jablka! Od koho? Posadila se a dívala se na otevřený balík. Kdo byl odesílatel? Kdo věděl, že nutně potřebuje chléb? Vlasta si s úsměvem prohlížela energický rukopis na nálepce. Míla! Míla a ten chlapec, který měl přijet na návštěvu! „Děkuji Ti, můj drahý nebeský Otče,“ řekla Vlasta několikrát nahlas, „děkuji Ti. Tak bohatě jsi mě obdaroval na neděli - nejen máslem, ne, nyní i chlebem a zavařeninou a jablky! Ty se staráš o duši a o tělo. Jak jsi dobrotivý!“ -

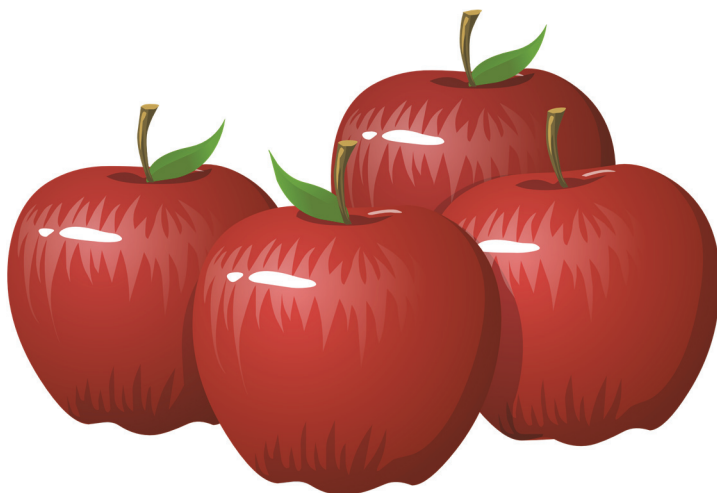
V neděli ráno, když se Jeník vyspal a seděl se strýčkem a s tetičkou u snídani, zazvonil mlékař. Teta vzala konvičku na mléko a připravené peníze a hned šla k domovním dveřím, aby převzala mléko. Přitom její pohled padl také na schránku na dopisy. A co to? Ve schránce byla bílá obálka! Donesla mléko do kuchyně a šla ještě jednou k domovním dveřím a přinesla dopis. Při kávě ho přečetla. Zněl následovně:

„Krkavci mého nebeského Otce mě přinesli nejen chléb, ale

k němu i zavařeninu a jablka. Jemu, mému věrnému Bohu, a Jeho pomocníkům vřelý dík. Vlasta."

„Já jsem ale neprozradil, od koho to je," tvrdil Jeník. Paní Kopecká najednou měla v očích slzy. „Vlasta asi nedůvěřuje nadarmo tomuto velkému Bohu," řekla zamyšleně.

Přeloženo z Dein Ziel, Heft 14, CHSV Hückeswagen 1985.

ŠÍŘENÍ PÍSMĀ SVATÉHO

www.sirenipismasvateho.cz

2018